

ת"פ 616/07/19 - מדינת ישראל נגד אולגה מינץ

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 616-07-19 מדינת ישראל נ' מינץ

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז שלוחת ראשון לציון

נגד

הנאשמת: אולגה מינץ - ת"ז

בשם המאשימה: עו"ד עידן סטולוב

בשם הנאשמת: עו"ד מירב אברהם

גזר דין

ביום 3.2.21 הורשעה הנאשמת לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ניסיון הריגה או היזק לבעל חיים, לפי סעיפים 451 ו-25 לחוק העונשין.

העובדות בהן הורשעה הנאשמת

עמוד 1

1. הנאשמת והמתלוננת התגוררו במועד הרלוונטי (22.11.18) בשכנות בשני בתים סמוכים (בית פרטי דו-משפחתי) בראשון לציון. המתלוננת ובעלה (להלן בצוותא: המתלוננים) החזיקו שתי קלבות בחצר הבית. באותה עת עמד בתוקפו צו למניעת הטרדה מאיימת מיום 23.5.18 (ה"ט 10371-05-18, להלן: הצו למניעת הטרדה), במסגרתו נאסר על הנאשמת, בין השאר, להתקרב לחצר ביתם של המתלוננים או לפגוע בכלבותיהם. במועד הרלוונטי בשעות הצהריים השליכה הנאשמת, מחלון ביתה אל חצר ביתם של המתלוננים, 11 שקיות כחולות שהכילו חומר מסוג Brodifacoum, המשמש להדברת מכרסמים, כשחלק מהשקיות היו מרוחות בדג טונה (להלן: שקיות הרעל).

ראיות לעונש וטיעוני הצדדים

2. ב"כ המאשימה הגיש את גיליון הרשעותיה של הנאשמת (עת/1) - לחובתה הרשעה מיום 21.11.17 בעבירות היזק לרכוש במזיד ואיומים, וכן עבירות הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, בגין נדונה למאסר מותנה בן 6 חודשים, בר הפעלה בהליך דנן, לצד רכיבים נלווים לרבות התחייבות בסך 5,000 ₪. כן הוגשו גזר הדין וההתחייבות (עת/2, עת/3).

ב"כ המאשימה טען לערכים המוגנים שנפגעו ממעשיה של הנאשמת: הגנה ושמירה על שלומם של בעלי החיים, הגנה על החלשים וחסרי הישע והוקעת מעשים שנועדו לפגוע בזדון בבעלי חיים. לטענתו, חברה נאורה נמדדת לא רק ביחסים שבין אדם לחברו, כי אם גם ביחסה לבעלי החיים. חומרת העבירה שביצעה הנאשמת מתעצמת לנוכח הפרה בוטה של הצו למניעת הטרדה שנועד להרתיעה ולהרחיקה מהמתלוננים ומכלבותיהם.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, טען כי זו בוצעה לאחר תכנון מוקדם: הנאשמת רכשה את שקיות הרעל מבעוד מועד, משחה אותן בדג טונה כדי להטעות את הכלבות ולגרום להן לבלוע את הרעל, כפי ש(כמעט) התרחש בפועל. חתנה של המתלוננת העיד כיצד הצליח להציל שקית רעל מפיה של אחת הכלבות בטרם הספיקה לבלוע אותה. מכאן, פוטנציאל הנזק משמעותי. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה וביקש לקבוע מתחם ענישה בין 5-14 חודשי מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: לחובת הנאשמת הרשעה מיום 21.11.17 בעבירות שביצעה כנגד אותה המתלוננת: הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם (2 אישומים) והפרת הוראה חוקית (עת/2). הרשעה זו ותוצאותיה - מאסר מותנה בר הפעלה בן שישה חודשים, והתחייבות בסך 5,000 ₪, לא הרתיעו את הנאשמת מלשוב ולבצע עבירות כנגד המתלוננת וכלבותיה. יותר מכך, בהרשעתה הקודמת נדונה הנאשמת, בין השאר, בגין איומים להרעיל את כלבותיה של המתלוננת. וראו זה פלא - מאיימת, ומיישמת. מכאן החומרה היתרה במעשיה. עסקינן במי שמטרידה את שכניה באופן אובססיבי, איננה בוחלת באמצעים ואיננה נרתעת מהליכים משפטיים, צווי בית משפט או עונשים. הנאשמת לא לקחה אחריות על מעשיה ולא הביעה חרטה. המתלוננים חוששים מפני ניסיונות נוספים של הנאשמת לפגוע בכלבותיהם, נתונים במצוקה נפשית וחרדה מזה תקופה ממושכת. משכך עתר לגזור את עונשה של הנאשמת באמצע מתחם הענישה, להפעיל את המאסר המותנה במצטבר, ולהוסיף מאסר על תנאי, קנס, ופיצוי למתלוננת.

3. במסגרת טיעוניה לעונש העלטה ב"כ הנאשמת השגות כנגד ממצאי הכרעת הדין. לא אחזור על הדברים, שאינם רלוונטיים להליך או לערכאה. לטענתה, מדובר אמנם בסכסוך שכנים ארוך שנים בין הנאשמת למתלוננים, אך מאז האירוע מושא כתב האישום מערכת היחסים נרגעה, וממילא הנאשמת עקרה בינתיים למקום מגורים אחר (כשבוניים עובר לדיון האחרון, כך טענתה), ובכך תמו יחסי השכנות ואין חשש מפני אירועים נוספים. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, ב"כ הנאשמת ביקשה להדגיש את אהבתה של הנאשמת לבעלי חיים (היא מטפחת בביתה חיות מחמד מסוגים שונים). היא הפנתה לפסיקה (בגדרה נדונו נאשמים לעונשי מאסר בדרך של עבודות שירות) וביקשה לקבוע מתחם ענישה שבחלקו התחתון אינו כולל רכיב מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות: הנאשמת בת 62, נשואה, בעלת 56 אחוזי נכות בגין מצבה הרפואי, חלתה בשנת 2014 בסרטן, שבעקבותיו נאלצה לעבור פרוצדורות מורכבות. היא סובלת מבעיות נפשיות, מהפרעות בקצב הלב, מתקשה בתפקוד יומיומי ולכן איננה עובדת. מכלול הנסיבות ((ענ/1 - ענ/4) מצדיק, לטענת ההגנה, חריגה לקולה ממתחם הענישה. ב"כ הנאשמת ביקשה להפעיל את המאסר המותנה בחופף לעונש שיוטל על הנאשמת ולהפנותה לשם כך לממונה על עבודות שירות. כן ביקשה להקל ברכיב הקנס על רקע ההתחייבות העומדת לחובתה של הנאשמת.

הנאשמת בדברה האחרון טענה (בדומה לבאת כוחה) כי הואשמה והורשעה על לא עוול בכפה. לדבריה, נפגעה מהאמון שנתן בית המשפט בעדותה של המתלוננת, אותה העדיף על פני עדותה שלה. היא סיפרה עד כמה היא ובני משפחתה אוהבים בעלי חיים, ותיארה מערכת יחסים אידיאלית עם ההולכים על ארבע. להמחשת דבריה הגישה אסופת תמונות משפחתיות (ענ/5).

חוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 1.6.21 מצאה את הנאשמת בלתי כשירה לבצע עונשה בדרך של עבודות שירות, זאת הן בשל מצבה הרפואי, והן לנוכח עמדתה של הנאשמת אשר שללה אפשרות לבצע עונשה בדרך זו. זה המקום לציין כי מועד שימוע גזר הדין נדחה לפרק זמן ממושך, בראש ובראשונה לבקשתה של ב"כ הנאשמת שלא שהתה בארץ, ובהמשך בהמתנה לקבלת חוות הדעת.

דיון

מדיניות הענישה

4. רע"פ 4987/15 סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל (19.07.2015) (ההגנה הגישה). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בבית משפט השלום בהתעללות בבעל חיים לפי סעיף 2 לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד-1994 (להלן: חוק הגנה על בעלי חיים), בכך שהניף גור חתולים באוויר והשליכו ארצה, ולאחר זאת דרך עם

רגלו על ראשו של גור החתולים, פעם אחר פעם, עד אשר גרם למותו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין עונש צופה פני עתיד לצד של"צ ועיצומים כספיים לבין שנת מאסר בפועל, וגזר את עונשו של המבקש ל- 600 שעות של"צ ורכיבים נלווים. שני הצדדים ערערו לבית המשפט המחוזי אשר מצא להחמיר בעונשו של המבקש, והעמידו על 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, זאת בשל אופן ביצוע העבירה שלא נעשתה "בלהט הרגע", ובשל ההתעללות והסבל שהסב המבקש לגור החתולים. בקשת רשות ערעור נדחתה. נקבע כי העונש מידתי, ראוי ומאוזן, וכי יש להחמיר בעונשם של אלו הפוגעים בבעלי החיים.

עפ"ג (מחוזי מרכז-לוד) 10933-06-19 מדינת ישראל נ' צרפתי (22.10.2019, 14.01.2021, טרם פורסם). המשיב הודה בבית משפט השלום בהתעללות בבעל חיים לפי סעיפים 2(א) ו- 17(א) לחוק הגנה על בעלי חיים, בכך שהרים את כלבתו קטנת הממדים בגסות מצווארה והשליכה, ולאחר מכן הניפה באוויר והשליכה פעם נוספת, וכשהיא באוויר בעט בה בחוזקה כך שהוטחה ונחבלה. ההליך בבית משפט השלום הסתיים בצו של"צ ללא הרשעה. ערעור המדינה התקבל: המשיב הורשע ונדון בהסכמה לחודשיים מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, זאת מבלי שערכאת הערעור מיצתה עמו את הדין. נקבע כי מעשיו של המשיב אכזריים ומעידים על מסוכנות, כמו גם על כשל מוסרי חמור. כן עמד בית המשפט על מגמה של החמרה בענישה למתעללים בבעלי חיים.

ע"פ (מחוזי מרכז-לוד) 3710-07-18 קנדלר נ' המשרד לאיכות הסביבה (6.11.2018, טרם פורסם). המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות שעיקרן התעללות בצבת ים שעלתה לחוף על מנת להטיל ביציה. הוא גרם לה לחתכים רבים, עמוקים ושטחיים באזור צווארה, וגרם לניתוק עמוד השדרה שלה. כאשר נמצאה הצבה, לא היה אלא להמיתה ובכך לגאול אותה מייסוריה. נקבע מתחם ענישה בין 6-18 חודשי מאסר, ועונשו הועמד על 10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל בערעור את הסכמת הצדדים לפיה יופחת עונשו של המערער ל-8 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריש.

ע"פ (מחוזי ירושלים) 22674-02-16 מזרחי נ' מדינת ישראל (23.05.2016) (ההגנה הגישה). המערער בצוותא עם אחר רכשו אתון, שיספו את גרונה וגרמו למותה. הוא הורשע לאחר שמיעת ראיות בהיזק לבעל חיים לפי סעיף 451 לחוק העונשין ובהתעללות בבעל חיים לפי סעיף 2 לחוק הגנה על בעלי חיים. מתחם הענישה נקבע בין מאסר מותנה ושל"צ לבין 6 חודשי מאסר, ונגזר עונש מאסר בן חודש ומחצה לריצוי בעבודות שירות. הערעור נדחה.

עפ"ג (מחוזי ב"ש) 24205-01-16 לוי נ' מדינת ישראל (21.04.2016) (ההגנה הגישה). המערער הורשע בהתאם להודאתו בהריגה והיזק לבעל חיים לפי סעיף 451 לחוק העונשין, ובהתעללות בבעל חיים לפי סעיף 2 לחוק הגנה על בעלי חיים, בכך שעל רקע ויכוח בינו לבין אחותו, הטיח גורת כלבים בקיר וגרם למותה. בהמשך הכה בכלבתה של אחותו עד שזו נאלצה לשחררה מהרצועה כדי שתוכל להימלט. בית משפט השלום גזר על המערער מאסר בפועל למשך 10 חודשים עליו הפעיל בחופף ובמצטבר מאסר מותנה, כך שהמערער נדון ל- 15 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, קבע כי לא היה מקום להפעיל את המאסר המותנה, וקיצר את עונש המאסר בפועל ל- 5 חודשים בדרך של עבודות שירות.

ע"פ (מחוזי מרכז-לוד) 36796-01-16 שמואל נ' מדינת ישראל (21.2.2016, טרם פורסם). המערער הורשע

בהתאם להודאתו בהתעללות בבעל חיים לפי סעיפים 2 ו-17 לחוק הגנה על בעלי חיים והסגת גבול לפי סעיפים 447 (א) ו- (ב) לחוק העונשין, בכך שדקר את כלבו של שכנו בצווארו באמצעות סכין, וגרם לו לפציעות וחבלות עמוקות. מתחם הענישה נקבע בין מספר חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר בפועל, ועונשו הועמד על 6 חודשי מאסר בפועל עליו הצטברו מאסרים על תנאי (סה"כ 13 חודשי מאסר בפועל). הערעור נדחה.

כן ראו ת"פ (שלום ב"ש) 1811-05-20 מדינת ישראל נ' כהן (23.09.2020). הריגת בעל חיים. מתחם 5-15 חודשי מאסר. לעונש 5 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (שלום רמלה) 34492-03-19 מדינת ישראל נ' אבו עאנם (26.11.2019). התעללות והיזק לבעלי חיים - פגיעה קשה שהביאה למותם של 3 כלבים בייסורים. מתחם 6-24 חודשי מאסר. לעונש 18 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (שלום אילת) 54749-08-16 מדינת ישראל נ' אלכסיי גרייז (04.05.2017). התעללות במספר כלבים. מתחם בין מאסר קצר בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. לעונש 11 חודשי מאסר.

מתחם העונש ההולם

5. מתחם הענישה הראוי ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה, תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. הערכים החברתיים המוגנים בהם פגעה הנאשמת: החובה הבסיסית, אנושית ומוסרית, לשמור ולהגן על שלומם וביטחונם של בעלי החיים; הצורך בשמירה על סדרי משפט וחברה, ועל שלוות נפשם ובריאותם של אלו שמוגנים באמצעות צווים. מעשיה של הנאשמת חמורים, אכזריים ומהווים אקט אלים שנועד לפגוע בחלשים ובחסרי ישע מתוך רצון לפגוע בשכנתה. המעשים תוכננו מבעוד מועד ובקפידה: שקיות הרעל אינן מוצר המוחזק בכל בית בית, ודווקא הנאשמת היא שהעידה כי אינן מוכרות לה וכי אינה מחזיקה רעל בביתה, מחשש לפגיעה בבעלי החיים אותם היא מגדלת, ובנכדיה הצעירים. אפנה לדבריה כפי שצוטטו בסיפא להכרעת הדין (פס' 13):

"בטרם סיום: ניכר כי הנאשמת מבינה היטב את משמעותו המסוכנת והקטלנית של חומר ההדברה בו השתמשה: "ש. רעל עכברים יש לך בבית? ת. לא. אני אפילו לא יודעת איפה לקנות ולהשיג את זה. מדי פעם שמים פתק שיש חברה שבאה ועושה טיפול נגד עכברים. ש. יש לך סוגים אחרים של רעל בבית? ת. לא. אני לא מחזיקה רעל בבית, כי יש לי כלב ויש לי חתולים, באים אליי נכדים קטנים. בית המשפט: מה שאת מתכוונת זה שאת מפחדת שבעלי החיים שלך ייפגעו מהרעל? ת. מאוד מפחדת מזה. בית המשפט: ואת מפחדת שגם מישו מהילדים ייפגע מהרעל? ת. גם. גם דברים מסוכנים, זכוכית וזה אני שמה בצד שהם לא יגעו בזה. גם כלב יכול לקחת" (פרו' עמ' 35 ש' 23-15). גם מטעם זה מתעצמת חומרת מעשיה של הנאשמת".

מכאן, הנאשמת רכשה/הניחה ידיה על שקיות הרעל מתוך תכנון וכוונה. השקיות נמשחו מבעוד מועד בדג טונה, באופן שיעצים את משיכת הכלבים אליהן. הדברים בוצעו בקור רוח ובמטרה להגיע לתוצאה המיוחלת - פגיעה בכלבותיהם של המתלוננים, וכפועל יוצא מכך - במתלוננים עצמם. ברי כי אילו צלחה תוכניתה של הנאשמת, התוצאות עלולות היו להיות קשות, להסב לכלבות סבל רב ואף להביא למותן. מעשיה של הנאשמת מקבלים משנה חומרה עת

בוצעו תוך הפרה גסה של צו בית משפט שנועד להגן על אדם.

6. בתי המשפט עמדו פעם אחר פעם על הסלידה ושאת הנפש מפני מעשים אלימים ואכזריים המופנים כלפי בעלי החיים. ראו רע"פ 8122/12 פחמאוו נ' מדינת ישראל (27.1.13):

"יש מקום להחמיר בענישה הנוגעת לפגיעה בבעלי חיים, הן חיות הבר הן חיות הבית. התאכזרות ופגיעה בבעלי חיים, מעבר לפגיעה העקיפה שהיא גורמת לבני האדם, מעידה על אטימות לב וקהות חושים. נדמה כי דווקא בעידן הנוכחי, עידן השפע הטכנולוגי, חשופים בעלי החיים לאלימות חריפה מבעבר. חדשות לבקרים אנו שומעים על ניסויים מעוררי פלצות הנעשים בחיות תמימות לצרכים מסחריים, על תנאי גידול ואחזקה אכזריים של בעלי חיים בתעשיית המזון, ועל צמצום מרחב המחיה הטבעי של בעלי חיים מוגנים המנסים לשרוד בטבע. ברי, כי ישנם מקרים בהם אין מנוס מפגיעה בחי ובצומח, בין אם לשם הצלת חיים אדם ובין אם לצורך פיתוח אנושי. יחד עם זאת, חובה עלינו להקפיד הקפדה יתרה לצמצם את הכאב הנגרם על ידינו, בייחוד כאשר מדובר במי שאת זעקותיו אנו מתקשים לשמוע, ושאנו יכול לעמוד על זכויות. מהלך זה, להגנת האנושיות שבנו על ידי צמצום פגיעתנו בבעלי החיים הסובבים אותנו, צריך להשפיע על כלל תחומי המשפט, ובתוכו אף על המשפט הפלילי".

7. לאחר שנתתי דעתי לשיקולים המנויים בסעיף 40ג(א) וסעיף 40ט לחוק העונשין, לאור הממצאים עליהם עמדתי לעיל ולאחר שבחנתי את מדיניות הענישה הנוהגת, ותוך מתן דגש לחומרת מעשיה של הנאשמת, לאכזריות והכיעור הגלומים בהם, לכך שבוצעו תוך הפרה בוטה של צו בית משפט, לתכנון המוקדם, לנזק הפוטנציאלי והסיכון המגולם במעשים, ומבלי להתעלם מכך שסופו של יום לא נגרם אמנם נזק לכלבות, אך זאת בעיקר בזכות התושייה שגילה חתנה של המתלוננת שהצליח להוציא שקית רעל מפיה של אחת הכלבות, מצאתי לקבוע מתחם ענישה בין תקופת מאסר קצרה שניתן לרצות בעבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל.

גזירת העונש המתאים לנאשמת

8. הליכים משפטיים קודמים, ואפילו עונשים מותנים, לא הטילו מוראם על הנאשמת. הרשעתה הקודמת נבעה מאותה מערכת יחסים עכורה בינה לבין המתלוננת, וכך גם הצו למניעת הטרדה אותו הפרה ברגל גסה. עבירת איומים בה הרשעה בהליך קודם, כי תרעיל את כלבותיה של המתלוננת, קיבלה ביטוי מוחשי ומצמרר בהליך דנן. האיומים קרמו עור וגידים והפכו למעשה של ממש.

הנאשמת כפרה במיוחס לה וניהלה את המשפט עד תומו. ניהול המשפט לא ייזקף כמובן לחובתה, אך היא איננה זכאית להקלה הניתנת למי שמודה במיוחס לו ומקבל אחריות על מעשיו (רע"פ 5216/20 עלקם נ' מדינת ישראל (06.08.2020)). גם לאחר הכרעת הדין לא נשמעה מפיה של הנאשמת מילת חרטה או הבעת צער על הסבל שגרמה למתלוננים, והסיכון בו העמידה את כלבותיהם.

לזכותה של הנאשמת, גילה המבוגר, רקע נורמטיבי פרט להרשעה יחידה, ומצבה הרפואי. ברי כי הטלת עונש מאסר, גם בדרך של עבודות שירות, תקשה עליה מאד, קל וחומר שליחתה בגילה ובמצבה הבריאותי למאסר ממש מאחורי סורג ובריח.

9. מכלול השיקולים מצדיק למקם את הנאשמת בשליש התחתון של מתחם הענישה, וודאי שאין הצדקה לחרוג לקולה מהמתחם. כזכור, לחובתה של הנאשמת מאסר מותנה בן 6 חודשים, בר הפעלה בהליך דנן. מהמפורט לעיל עולה שאין הצדקה להורות על הארכתו ויש להפעילו, והכלל - במצטבר לעונש שייגזר על הנאשמת. אם מצאתי סופו של יום להקל במידה משמעותית בעונשה של הנאשמת ולהפעיל את מרביתו בחופף לעונש שייגזר על הנאשמת בהליך דנן, הרי זה בשל גילה ומצבה הבריאותי - פיזי ונפשי (משמעות ההחלטה - הנאשמת תרצה מאסר בפועל שמשכו כמשך המאסר המותנה).

10. אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת 6 חודשי מאסר מותנה (ת"פ 11809-09-15, גזר דין מיום 21.11.2017), חודשיים מתוכו במצטבר לעונש שנגזר על הנאשמת והיתרה בחופף.

סך הכל תרצה הנאשמת עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים.

מאחר שהנאשמת נמצאה לא מתאימה לריצוי עונשה בדרך של עבודות שירות, ירוצה העונש במאסר ממש, מאחורי סורג ובריח.

ג. 4 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות כלשהן כנגד אדם או בעל חיים או עבירת איומים.

2 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך שלוש שנים עבירות הפרת הוראה חוקית או הסגת גבול.

ד. פיצויים בסך 3,000 ש"ח אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 1). הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ליום 1.7.21.

ה. קנס בסך 2,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.9.21.

ו. אני מורה על הפעלת התחייבות בסך 5,000 ₪ (ת"פ 11809-09-15, התחייבות חתומה מיום 21.11.17). ההתחייבות תשולם ב- 3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל ביום 1.10.21 ובכל אחד בחודש. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת החוב לפירעון מיד.

ז. כל סכום שיופקד על ידי הנאשמת ייזקף ראשית לטובת הפיצויים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ה' תמוז תשפ"א, 15 יוני 2021, במעמד הצדדים.